

BIBÓ LAJOS
1890—1972

KAMONDY LÁSZLÓ
1928—1972

Hódmezővásárhelyen született. Ott kezdte, majd Szegeden folytatta a hírlapírást. Munkatársa volt a Szegedi Naplónak, amelynek asztalánál a parasztnovella megteremtőitől s legnagyobb íróitól tanulhatott. 1918-ban még a Tűz szerkesztője, később azonban jobboldali lapokhoz szegődik. A siker ezután hosszú időre mellészegődik. A nagy fővárosi lapok munkatársa, könyvei, színdarabjai népszerűek. Némelyek joggal. A földet Móricz dicséri, Németh László pedig így ír: „... van benne valami, ami mindennél többet ér: a ráhibázó tehetség olyan pompás ösztönöségével markol föl emberi sorsokat, mint talán egyetlen elbeszélőnk sem.”

A felszabadulás után szülővárosába vonult vissza. Megírta még néhány könyvének újrakiadását. Vásárhelyen halt meg, október 28-án.

A hír ezúttal valóban hihetetlennek tetszett. Az erő, a friss lobogás, amelylyel élt s közöttünk járt, ahogyan egy pontosvesszőért is keményen harcba szállt, jóval többet ígért negyvennégy esztendőnél. Lapunkhoz és munkatársaihoz baráti szálak fűzték. Ezért is fáj, hogy róla szólván immár múlt időbe kell tennünk az ígét.

Elhagyta a harmincat, amikor íróvá érhetett; alig haladta túl a negyvenet, már eltemették. Egy évtizedet kapott csupán a Műre. Ez pedig a Sarkadi-, Kamondy-féle örökláneggal égő írónak is kevés, hogy életművét fölépíthesse, biztos földél alatt tudja. Vigasztalhatjuk magunkat olyan remekeivel, mint az Apostolok utóda, vagy három év előtti novellás könyve, mert ezeket reánk testálta; a hiányok kiáltanak azonban erősebben. Jóval erősebben. Fehér lapok gyászolják őt, amelyeket neki kellett volna még telerónia. Azokra a lapokra más nem írhat, azok az ő kezét várták. Csak az övét. Mert sokat tudott a világról, az emberről olyat, amit senki más nem tud.

Igazi író volt.

— nn —

